

перш за все з виконання положень Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським Союзом. Про конкретні дати можна говорити лише тоді, коли будуть наявні конкретні досягнуті результати.

На даний час Україна не ставить перед собою завдання отримати конкретні часові рамки вступу до ЄС. Основна увага приділяється здійсненню внутрішніх перетворень у державі з метою досягнення європейських стандартів.

В статті 11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 року зазначається: «Україна, як європейська позаблокова держава здійснюватиме відкриту зовнішню політику та прагнучиме співробітництва з усіма зацікавленими партнерами, уникаючи залежності від держав, груп держав чи міжнародних структур».

Однією з основних засад зовнішньої політики визначено забезпечення інтеграції нашої держави до європейського політичного, економічного, правового простору з метою набуття членства в Європейському Союзі. Тому для України, котра проголосила свою незалежність і стала на шлях демократичних перетворень і побудови правового суспільства, членство у Світовій організації торгівлі (СОТ), Організації економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) та інших, подальша співпраця з Європейським Союзом, Європейською асоціацією вільної торгівлі (СВТ) має стратегічне значення, позаяк європейський вектор зовнішньої політики України, особливо співробітництво з різними, передусім економічними, організаціями, є одним із пріоритетних.

Отож, повноцінна участь України в міжнародних організаціях сприяє розв'язанню проблем внутрішнього розвитку. Це розширює та поглиблює міждержавне спілкування, допомагає просуванню національних інтересів в інших країнах і водночас досягненню цілей міжнародної спільноти.

Флока М. О.,
студентка 4-КА курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

Питання методологічної основи сучасних правових реформ є важливим, оскільки саме методологія дозволяє обрати напрями та основні шляхи удосконалення правової системи або її окремих складових. Результати соціальних, економічних, політичних та правових перетворень останніх років свідчать про те, що методологічне супроводження моделювання українських перспектив, як у внутрішній так і у зовнішній політиці, є недосконалим.

Врешті решт, не зважаючи на великий обсяг робіт по проведенню правових реформ, самі по собі ці реформи є мало ефективними, такими що потребують додаткового реформування або удосконалення суспільних відносин, що свідчить про їх стихійний характер. Яскравим прикладом цього є одночасне прийняття Господарського та Цивільного кодексів України, які після тривалого обговорення, узгодження, експертування, кореляції окремих інститутів та статей містять десятки протиріч та неузгодженостей між собою.

З точки зору методологічних засад правової реформи, важливо мати на увазі те, що Україна дістала правову систему у спадок від радянських часів, коли заідеологізованість була одною з методологічних основ права. Тепер, коли пріоритети визнаються за формуванням громадянського суспільства та правової держави, для системи права України важливо розробити нову, науково обгрунтовану методологічну основу перспективного реформування.

Отже, теорія та практика демократичних трансформацій в Україні обумовлюють необхідність в нових методологічних підходах, в новій парадигмі дослідження правових проблем та пошуку шляхів їх вирішення. У цій парадигмі політика та економіка, ринок та державне регулювання економічних відносин, приватні та публічні інтереси, особистість, суспільство та держава не повинні протиставлятися: слід шукати міру та межу їх діалектичної взаємодії та взаємної відповідальності [2, с. 38].

Одним з провідних методів, яким слід керуватися при плануванні та здійсненні реформ, є метод гарантованого досягнення поставлених цілей. В його основі лежить повна визначеність соціально-економічних процесів, що проходять в певні історичні періоди та в певних державах. На сучасному етапі визначенню підлягають абсолютно всі явища суспільного життя. Це підтверджується практикою існування високорозвинених держав світу. Наприклад, в законодавстві США визначається все, навіть те, що не піддається визначенню. Якщо майбутні умови та результати взаємодії різних суб'єктів визначити сьогодні неможливо, то вони визначаються цими суб'єктами в той час, коли в цьому виникає потреба і в такому вигляді, як це розуміють всі суб'єкти відносин і які підтверджують це у договорі [1, с. 43].

У зв'язку з цим початковою методологічною установкою при розробці конкретної реформи має бути установка на те, що всі майбутні зміни у соціально-економічному становищі держави, для забезпечення їх керованості та зменшення й ліквідації стихійних процесів, повинні бути чітко визначені. На сучасному етапі з високою вірогідністю не можна передбачити тільки результати дії стихійних сил природи. Але для цього свідомо формуються страхові фонди, ресурси яких використовуються для ліквідації наслідків стихійного лиха.

Як вказують фахівці, є три основні напрями реформування національної правової системи: а) шлях запозичення – на основі аналогії з певним реформованим об'єктом, який знаходився в подібних умовах; б) розробка реформи на основі типового підходу до групи подібних об'єктів; в) розробка індивідуального шляху на підставі аналізу реального стану об'єкта та універсального уявлення про його оптимальне функціонування. На сьогодні найпоширенішими є перші два підходи, оскільки їх використання є найменш трудозатратним та має обгрунтування – адже така схема за межами України працює. Але ці два підходи є доволі небезпечними, оскільки умови зарубіжних країн, які беруться за взірць, не є ідентичними українським умовам. Не можна будувати реформи на підставі досвіду країн розвинутої демократії, де історична еволюція ринкових відносин корелювала зі становленням громадянського суспільства та правової держави. Некоректно посилалися на експертні оцінки західних вчених, оскільки в їх рекомендаціях наявне «ринкове мислення», яке намагаються застосувати в умовах економіки, яка робить лише перші кроки як ринкова.

Отже, як висновок можна констатувати: реформування шляхом прямого запозичення є некоректним з урахуванням неоднакових стартових умов; реформування «за стандартом для певної групи» є неможливим внаслідок відсутності чітко сформованої групової моделі, яка відповідає українським реаліям і в якій реформування вже завершено. Тому, найдоцільніше розробляти план реформування індивідуально, для чого необхідне ґрунтовне дослідження теоретичних засад та практичного стану об'єкту, що реформується. Таке дослідження в різних сферах і повинно стати предметом подальших розробок.

Список використаних джерел:

1. Орзіх М. Конституційна модернізація та реформування: методологія співвідношення та науково-прикладне значення / М. Орзіх // Право України. - 2012. - № 8. - С. 43-49
2. Селиванов В. Н. Правовая направленность развития государственности в Украине /В. Н. Селиванов. //Правоведение. -1999. - № 1. - С. 34 – 46.

Федоренко Ю. С.,
слухач 3 курсу ННІЗДН НАВС

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ

У XXI сторіччі інформація та знання набули пріоритетного значення в усіх сферах людської діяльності, що обумовило формування та становлення в розвинених країнах інформаційного суспільства.

Порушення авторських прав, розголошення державної таємниці чи іншої конфіденційної інформації без дозволу, несанкціонований доступ до персональних даних тощо – це лише деякі правопорушення інформаційного характеру (інформаційні правопорушення).

Інформаційне правопорушення – суспільно небезпечне (шкідливе), протиправне, винне діяння (дії або бездіяльності) деліктздатного особи, вчинене в інформаційній сфері та (або) з використанням інформаційних засобів і технологій роботи з інформацією незалежно від її форми, або в іншій сфері людської діяльності в умовах інформаційного середовища.

Особливістю юридичної відповідальності за інформаційні правопорушення є те, що значна кількість актів, які визначають правові підстави, гарантії та процедури доступу до інформації для її подальшого використання, містять бланкетні норми, що відсилають до інших нормативних актів. Зокрема, ідеться про кодекси, крім того, вони можуть визначати лише вид правопорушень щодо інформації, не виокремлюючи при цьому конкретний механізм реалізації юридичної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері. Нормативно-правове регулювання інформаційних правовідносин має досить хаотичний та несистемний характер.

Водночас, велика кількість об'єктивних проблем притягнення винних осіб за інформаційні правопорушення пов'язана з усеохопним поширенням